

[Glistrup.]

på en fejltænkning, at man overhovedet har nogen som helst anden frist vedrørende klage for skatteyderen end de almindelige foreldelsesfrister, som jo reelt er de eneste, der gælder for den anden part i retsforholdet. Skattevæsenet kan jo komme og ændre 3 eller 5 år tilbage, eller hvor meget det er, i de ansættelser, som er foretaget. Denne ulighed er formentlig en skævhed, og derfor bør man nok gå videre, end ministeren er gået, og simpelt hen helt stryge den klagefrist, man vil fastsætte. Det vil nok også medvirke til, at folk ikke behøver at skynde sig at klage, men får tid til at tænke sig om, og derigennem virke sagsbesparende.

Hvad angår de ting, som lovforslaget først og fremmest sigter på: at man tror, man ved at kunne afvise nogle flere sager, ved at stille nogle formkrav til borgerne eller ved at sætte nogle færre mennesker ind på at behandle sagerne, skulle kunne gøre noget væsentligt ved den bunke af uekspererede sager, der ligger i landsskatteretten, så er det sikkert forkert. Jeg tror ikke, at det her er andet end kosmetik. Der ligger ingen reel forbedring af det alvorlige problem, der er med landsskatteretten.

Landsskatterettens problem kan ordnes på én eneste måde, nemlig ved at ophæve indkomstskatten. Ophæves først den, så ophæves også alle problemer vedrørende landsskatteretten. Hvis man ikke vil gå så radikalt til værks, kan man udforme skattelovene noget mere fornuftigt, for det er først og fremmest dårligt udformede skattelove, der fører til, at vi har landsskatteretssager. Og så kan man gøre noget, der er lidt mindre embedsmandsvendt og lidt mere borgervenligt, nemlig tage en tanke op som den, der ligger i fremskridtspartiets forslag fra april måned i år om begrænsning af skattesagerens antal. Derved kunne der gøres noget effektivt.

Skal man gøre landsskatteretten til et organ, der med den nuværende skattejungle kommer til at virke så fornuftigt og hurtigt, så man får rigtige afgørelser igennem meget hurtigt uden at skulle have ekstra personale, er de smålapperier, som ministeren er inde på, ikke noget, der virker. Så kan jeg henvise ministeren til at læse den artikel, jeg skrev om, hvordan man gør det, i et nummer af Juristen for 1958. Det er ganske

vist 25 sider, men dér har han svaret på det problem, han har stillet op.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for, at han interesserer sig for dette forhold med klagesagerens behandling ved landsskatteretten. Det er naturligvis betryggende, at han gør det, når vi har bedt ham om det i folketinget, men jeg må sige, at vi har tidligere oplevet, at finansministre ikke kunne opfylde de ønsker, vi havde på dette område, og vi husker vel alle ombudsmandens ord om, at forholdene med hensyn til retssikkerheden led skade ved de bestående forhold, fordi det varede så længe, inden man fik svar på en klage.

Lovforslaget er, siger ministeren, kun et led i et forsøg på at rette forholdene op. Jeg må sige, at jeg er enig med hr. Glistrup, når han siger, at man kan tvivle på, om dette vil gøre så forfærdelig meget, men lidt har jo i denne sag også ret.

Dette lovforslag får mig til at pege på, at der alligevel i de bestræbelser, som den nuværende minister for skatter og afgifter har gjort sig, måske er visse farer, som vi må være opmærksomme på, og derfor vil jeg vende mig til de principper, der ligger bag selve landsskatteretten.

Navnet giver jo en fornemmelse af, at det er en domstol, men det er det ikke, det er noget andet, og jeg vil gerne sige: noget mere. Lige siden vi fik landsskatteretten i 1938, har det været landsskatterettens principielle pligt at søge materialet for en klagesag gjort komplet. Med andre ord, man må ikke som en domstol foretage en vurdering på grundlag af det, klager og skattemyndigheder fremfører, man skal selv sørge for, at hele området bliver kulegravet. Det er godt, det er sådan, og det må stærkt understreges, at vi skal bevare denne ordning.

Men min bekymring er, at denne ordning kan undergraves ved den bekendtgørelse, der trådte i kraft den 1. oktober 1975, og som visse af disse bestemmelser, vi i dag behandler, bygger på. Bekendtgørelsen taler om, at amtsskatteinspektorerne skal overtage forberedelsen, og jeg er tilfreds med, at amtsskatteinspektorerne bliver inddraget i arbejdet med at finde ud af at gøre ligningsarbejdet så godt som muligt. Jeg synes, det er godt, at amtsskatteinspektora-